REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pn-1949/2025-16

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje iz Zagreba, Mihanovićeva ulica 3, OIB 84397956623, protiv tuženika Croatia osiguranja d.d. iz Zagreba, Ulica Vatroslava Jagića 33, OIB 26187994862, poradi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave 21. rujna 2026. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i tuženika, dana 30. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e

Nalaže se tuženiku Croatia osiguranju d.d. platiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje 12.938,06 eura s zateznim kamatama od 29. rujna 2025. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 29. rujna 2025. godine tvrdi da je njegov osiguranik Stjepan Poldrugač stradao u prometnoj nezgodi dne 25. siječnja 1986. godine krivnjom Midhada Merdanovića, koji je upravljao motornim vozilom osiguranim tada kod tuženika te je vođen i kazneni postupak protiv njega, a tužitelj je svojim rješenjem broj IN-625434 od 28. ožujka 1990. godine priznao svom osiguraniku pravo na invalidsku mirovinu i to 50% zbog ozljede izvan rada tj ove prometne nezgode i isto toliko zbog bolesti. Tuženik je u ovosudnim postupcima poslovni brojevi P-4821/96. i P-1421/01 priznao tužbeni zahtjev radi naknade štete nastale isplatom invalidske mirovine te je do 30. travnja 2008. godine podmirivao štetu tužitelju na temelju odštetnih zahtjeva u potpunosti, zatim je za štetu od 1. svibnja 2008-31.kolovoza 2009. godine, od 1. studenoga 2011-31. prosinca 2013. godine te od 1. siječnja 2014-31. siječnja 2017. godine tužitelj vodio postupke protiv tuženika radi iste

naknade štete pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, poslovni brojevi P-4324/2009, P-1718/14 i P-2941/2015, koji su okončani pravomoćno u tužiteljevu korist. No, od 1. veljače 2017-31. listopada 2019. je pravomoćno utvrđena odgovornosti tuženika presudom ovog suda poslovni broj P-13252/2019 od 23. rujna 2020. godine za razdoblje od 1. studenoga 2019-30. rujna 2022. godine, a tuženik je u ovosudnom postupku poslovni broj P-5633/2022 od 30. listopada 2023. godine izjavio žalbu. U vremenu od 1. listopada 2022-30. rujna 2025. godine je tužitelj pretrpio daljnju štetu isplatom ovih mirovina svom osiguraniku i to od 25.876,11 eura, a polovica toga je 12.938,06 eura na ime ozljeda zbog prometne nezgode te zahtijeva nalaganje tuženiku neka mu plati tih 12.938,06 eura s zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe do isplate, u roku 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu od 14. listopada 2025. godine priznaje činjenične navode pod točkama I i II tužbe. Tuženik ističe kako je u konkretnom slučaju sporna primjena Zakona o mirovinskom osiguranju i pravu tužitelja da od tuženika potražuje isplatu punog iznosa invalidske mirovine isplaćene osiguraniku tužitelja u razdoblju od 01.10.2022 do 30.09.2025 godine. U pogledu odgovornosti za naknadu štete, tuženik prvenstveno ističe da je u ovom predmetu riječ o regresnom zahtjevu HZMO-a protiv osiguratelja, a ne izvornog štetnika. Dakle, HZMO u ostvarenju svog regresnog zahtjeva nema svojstvo treće osobe u smislu odredbi ZOO-a, jer pojam „treće osobe“ obuhvaća samo neposrednog oštećenika i u iznimnim slučajevima članove njegove obitelji (u zahtjevima za naknadu štete zbog smrti i naročito teškog invaliditeta bliske osobe). Sukladno odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju, tužitelj ima pravo na naknadu štete samo od osobe koja je uzrokovala invalidnost ili smrt osigurane osobe, te se o odgovornosti tuženika u ovoj pravnoj stvari mora raspravljati u okviru pravila o krivnji. Teret dokaza svih pretpostavi odgovornosti za štetu i visine štete je na tužitelju. Obzirom tužitelj nije predložio adekvatne dokaze za utvrđivanje odgovornosti, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev po pravilima o teretu dokaza. Tužbeni zahtjev tužitelja nije pravno utemeljen i neosnovan je u cijelosti, a što se obrazlaže slijedećim; Naime, tužitelj je svom osiguranika Stjepanu Poldrugač utvrdio pravo na invalidsku mirovinu uslijed ozljede izvan rada rješenjem od 28.03.1990. godine, koji datum potom valja uzeti kao nastup štetnih posljedica štetnog događaja. Obzirom je dakle šteta za tužitelja nastupila isplatom mirovine po rješenju od 11.10.2011. godine, na odnos između stranaka primjenjuju se potom odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu [Narodne novine 152/14] koji je u primjeni od 30.12.2014.godine, a koji u članku 27. propisuje;

„[1] Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove mirovinskog osiguranja nadoknaditi

stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveze preuzetih ugovorom o

osiguranju.

[2] Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovog članka smatraju se razmjerni iznos mirovine oštećene osobe

odnosno članova njene obitelji.

[3] Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između

invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja

bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.“

Ukratko, kroz odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu koji je u konkretnom slučaju lex specialis, regulirano je pravo Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje da od osiguravajućeg društva potražuje naknadu samo ako postoji razlika između invalidske(obiteljske) mirovine utvrđene konkretnom oštećeniku i one koja bi mu se odobrila u slučaju povrede na radu, i to samo u visini te razlike . Kako je nesporno da je osiguraniku tužitelja ozljeda nastala uslijed ozljede na radu, jasno je da tužitelj u tom slučaju ne trpi nikakvu štetu U potkrjepu iznijetom tuženik ukazuje na recentna pravna shvaćanja revizijskog suda u istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji kao u predmetnom slučaju, VSRH, br. Rev-2320/2015 od 21.05.2019. god. Vrhovni sud RH je u vezi primjene odredbe čl. 27. st.3. ZOOP-a zauzeo identičan pravni stav i u odluci poslovni broj Rev-1067/12-2.

Da je za odluke u sporu koje pokreće HZMO protiv osiguratelja štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu kao specijalni zakon koji se primjenjuje u konkretnom slučaju, a s obzirom na tuženika – osiguravajuće društvo u ovom predmetu, može se zaključiti i iz slijedećih odluka Vrhovnog suda RH i odluke Županijskog suda u Zagrebu Rev-x 388/2018-2 od 25. kolovoza 2020. godine, Rev 1354/2016-2 od 18. svibnja 2021. godine, Revd 3715/2021-2 od 8. rujna 2021. godine, Rev-2140/18 od 13.07.2022. godine, GŽ-1970/22 od 19.07.2022. godine S obzirom na to da je tužiteljevom osiguraniku, prema tužiteljevim navodima i ispravama u spisu, invalidska mirovina na koju se odnosi tužiteljev zahtjev utvrđena zbog ozljede na radu, to ne postoji stvarna šteta, odnosno, razmjerni iznos koji bi tuženik u predmetnom slučaju bio dužan naknaditi tužitelju sukladno odredaba čl. 27. st. 2. i 3. ZOOP-a. Tuženik ističe kako se tužitelj pogrešno poziva na odredbe čl.161 ZOMO kao lex specialis, te se ističe kako su se u konkretnom slučaju tj. na obračun štete koju bi tuženik trebao isplatiti tužitelju primjenjuje Zakon o obveznim osiguranjima u prometu koji je bio na snazi u trenutku nastanka štetnog događaja tj. kada je tužitelju nastala šteta isplatom obiteljske mirovine (NN 152/14), odnosno odredbe čl. 27.ZOOP . Ukratko, kroz odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu koji je u konkretnom slučaju lex specialis, regulirano je pravo Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje da od osiguravajućeg društva potražuje naknadu samo ako postoji razlika između invalidske(obiteljske) mirovine utvrđene konkretnom oštećeniku i one koja bi mu se odobrila u slučaju povrede na radu, i to samo u visini te razlike . Obveza tuženika nije apsolutna za razliku od štetnika, nego je obveza tuženika regulirana preuzetim ugovorom o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti i tuženik može odgovarati samo u okviru preuzetih ugovornih obveza, a koje su propisane Zakonom o osiguranju. Tuženik naglašava kako se u predmetnoj odredbi nedvojbeno i izričito navodi da obveza tuženika nikako ne može biti naknada pune (cijele) mirovine nego samo njezinog razmjernog dijela („razmjerni iznos mirovine“) radi čega se ističe da tužitelj nikako ne može od tuženika potraživati puni iznos mirovine za period iz tužbe. Tuženik osporava visinu zahtjeva i zatraženi tijek zateznih kamata. Tuženik osporava da bi tužitelj platio utužene izdatke kao i da bi isprave tužitelja predstavljale javne isprave u smislu čl. 230. ZPP-a obzirom ih nije izdalo financijska institucija/tvrtka koja provodi plaćanje/novčanu transakciju. Obzirom tužitelj na okolnost stvarne štete i činjenice o plaćanju iste nije u tužbi predložio drugi dokaz, tuženik predlaže da sud odbije zahtjev tužitelja u cijelosti. Po mišljenju tuženika, zatezne kamate teku od dana donošenje prvostupanjske presude, budući se visina štete utvrđuje prema okolnostima u vrijeme donošenja sudske odluke(čl. 1089. st. 2. ZOO-a). Slijedom

svega navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev te obvezati tužitelja na naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u Zapisnik o očevidu od 15. veljače 1986. godine, policijski dopis od 2. srpnja 1990. godine, tužiteljevo rješenje broj IN-625434 od 28. ožujka 1990. gdoien s nalazima vještaka, ovosudne presude na temelju priznanja poslovni brojevi P-4821/96 i P-1421/01, obavijest o isplati od 19. siječnja 2005. godine, i 10. travnja 2006. godine, kao i od 28.s svibnja 2007. godine te 4. srpnja 2008. godine, presude Trgovačkog suda u zagrebu, poslovni brojevi P-4324/2009, P-1718/14 i P-2941/2015, presude Visoka trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni brojevi GPž-6890/12i Pž-6106/2017. godine, ovosudnu presudu poslovni broj P-13252/2019 i Županijskog suda u Sisku poslovni broj Gž-194/20121, tužiteljev obračun od 25. rujna 2025. godine, odredio računovodstveno vještačenje, a presude koje su stranke dostavile pozivajući se na sudsku praksu i sličnom predmetima nisu posebice obrazlagane ni navođene kao neodlučne.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Nije prijeporno da je 15. veljače 1986. godine policijskim Zapisnikom o očevidu utvrđeno da je 25. siječnja 1986. godine Midhad Merdanović pod utjecajem alkohola upravljao osobnim vozilom reg. oz. Zg-254-870 Ulicom prosinačkih žrtava i dolaskom do okretišta tramvaja, gdje se ta ulica spaja s Maksimirskom cestom,, ušao u raskrižje pod crvenim svjetlom na semaforu i prednjim dijelom vozila naletio na pješaka Stjepana Poldrugača, koji mu je išao s lijeve strane, prelazeći kolnik Maksimirske ceste na pješačkom prijelazu, kojom prilikom je pješak zadobio teške tjelesne ozljede, a vozač je bio pod utjecajem alkohola, dočim je vozilo bilo osigurano kod tuženika, a policijskim dopisom od 2. srpnja 1990. godine je potvrđeno da je kaznena prijava protiv vozača dostavljena Državnom odvjetništvu što je i utvrđeno uvidom u te isprave.

6. Također nije prijeporno da je tužitelj na osnovi nalaza vještaka donio 28. ožujka 1990. godine rješenje broj IN-635434 kojim svom osiguraniku Stjepanu Poldrugaču priznaje pravo na invalidsku mirovinu i to zbog bolesti i ozljede izvan rada tj ove prometne nezgode od 25. siječnja 1986. godine u jednakim dijelovima tj 50:50%, što je i utvrđeno uvidom u te isprave.

7. Konačno, nije prijeporno da je tuženik priznao tužbene zahtjeve radi naknade ove tužiteljeve štete nastale isplatom invalidskih mirovina svom osiguraniku u ovosudnim postupcima poslovni brojevi P-4821/96. i P-1421/01 te je isplaćivao mirnim putem istu štetu do 30. travnja 2008. godine, a zatim je za štetu od 1. svibnja 2008-31.kolovoza 2009. godine, od 1. studenoga 2011-31. prosinca 2013. godine te od 1. siječnja 2014-31. siječnja 2017. godine tužitelj vodio postupke protiv tuženika radi iste naknade štete pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, poslovni brojevi P-4324/2009, P-1718/14 i P-2941/2015, koji su okončani pravomoćno kao i postupak ovog suda poslovni broj P-13252/2019 od 23. rujna 2020. godine za razdoblje od 1. studenoga 2019-30. rujna 2022. godine, što je i utvrđeno uvidom u navedene presude i tužiteljeve obavijesti o isplatama.

8. Prijeporni su pasivna legitimacija, odgovornost te osnova i visina tužbenog zahtjeva.

9. Glede pasivne legitimacije, ovdje treba primijeniti odredbu čl. 161, st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 157/13-119/22) sukladno kojem tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve do kraja isplate tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, a sukladno odredbi čl. 162, st. 1. istog Zakona ima pravo na naknadu štete od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpun gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe te primjenom odredbe čl. 164, st. 1. istog Zakona ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. ovog Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojeg su vlasnici odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu te je uvidom u Zapisnik o očevidu od 15. veljače1986. godine utvrđeno da je vozilo reg.oz. ZG 254-870 kojim je upravljao Midhad Merdanović bilo osigurano tog dana kod tuženika policom osiguranja od automobilske odgovornosti , zbog čega sud ocjenjuje da je tuženik pasivno legitimiran u ovom postupku, a nije dokazao drukčije.

10. U odnosu na odgovornost, tužiteljev osiguranik je stradao kao pješak koji je prelazio cestu na pješačkom prijelazu, kako je navedeno u Zapisniku o očevidu, a nema dokaza o drukčijem, koje činjenice nisu osporene kako je tamo navedeno, tužiteljev osiguranik je ozlijeđen kada je kao pješak prelazio cestu na pješačkom prijelazu, tako što je na njega naletjelo vozilo koje je tada bilo osigurano kod tuženika policom osiguranja od automobilske odgovornosti i u raskrižje je ušao kada je za njegov pravac kretanja bilo upaljeno crveno svjetlo na semaforu, sud ocjenjuje da je tuženik stoga odgovoran za nastanak štetnog događaja, jer nema dokaza da je tužiteljev osiguranik postupio suprotno odredbi čl. 40, st. 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama /NN18/84-47/89), već upravo suprotno tj prelazio je cestu na obilježenomu pješakom prijelazu i nije imao razloga predvidjeti da će vozilo tuženikova osiguranika nastaviti kretanje unatoč crvenom svjetlu na semaforu za svoj pravac kretanja te tuženik nije dokazao bilo koji stupanj odgovornosti ili suodgovornosti tužiteljeva osiguranika, dočim je tužitelj dokazao tuženikovu odgovornost, jer se je vozilo tuženikova osiguranika bilo dužno zaustaviti na takvo svjetlo, a ne nastaviti vožnju pa je tuženik dakle isključivo odgovoran sukladno odredbi čl. 154, st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91-88/01), koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štetnog događaja), jer je vozilo u pokretu opasna stvar s obzirom na svoju masu i brzinu u odnosu na pješaka tj. ljudsko tijelo u pokretu hodanjem

11. Glede osnove tužbenog zahtjeva, ponajprije je prijeporno koji zakon treba primijeniti u ovom postupku. Sud ocjenjuje da treba primijeniti zakon koji je bio u vrijeme kad je tužitelju nastala šteta isplatama invalidske mirovine svom osiguraniku, a to je vrijeme od 1. listopada 2022-30. rujna 2025. godine te stoga treba primijeniti Zakon o mirovinskom osiguranju (NN 157/13-119/22), jer je isplata invalidske mirovine šteta koja nastaje sukcesivno kako je isplaćivana mjesečno. Također, treba primijeniti ovaj Zakon kao poseban u odnosu na sve druge zakone koji su opći poput Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-69/26) i Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05-155/23), jer je upravo ovim posebnim propisom zakonodavac

propisao što je i kolika je tužiteljeva šteta, tj. štetnikova obveza naknade štete u odnosu na isplaćene invalidske mirovine.

12. Stoga po odredbi čl. 161, st. 2, toč.1. Zakona o mirovinskom osiguranju tužitelj ima pravo na naknadu stvarne štete isplaćene invalidske mirovine svom osiguraniku po pravomoćnom rješenju u navedenom razdoblju u punoj svoti. Još je osnovnim zakonom o mirovinskom osiguranju (NN 157/13), tužitelj imao pravo zahtijevati naknadu ukupne svote novčanih davanja isplaćenih na osnovi priznatog prava na mirovinu u punom iznosu, a odredbom čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama istog Zakona (NN 115/18), samo je razrađeno ovo pravo tužiteljevo u odnosu na isplaćene invalidske i obiteljske mirovine, upravo kako bi se izbjeglo ovakvo tuženikovo tumačenje da treba primijeniti propise poput Zakona o obveznim osiguranjima u prometu i Zakona o obveznim odnosima glede osnova tužbenog zahtjeva u odnosu na poseban propis tj. Zakon o mirovinskom osiguranju.

13. Pri tomu je sud uzeo u obzir i odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-x 388/2018-2 od 25. kolovoza 2020., Rev-12/2022-2 od 12. siječnja 2022. godine, Revd-949/2021-2 od 16. ožujka 2021. godine, Rev 850/2022-3 od 25. listopada 2022. godine, koji se odnose na razdoblja prije 2019. godine. Točno je dakle da je u tim odlukama izraženo pravno shvaćanje o primjeni odredbi čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, sukladno kojem tužitelj ima pravo na razmjeran iznos mirovine oštećene osobe kao stvarnu štetu, što je i logično, jer se u svim tim postupcima to odnosi na isplatu invalidske mirovine za razdoblja prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama, Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18). No, ovdje je riječ o isplati invalidske mirovine za razdoblje od 1. listopada 2022-30. rujna 2025 godine, kada je na snazi bila odredba čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18), tj. odredba čl. 161, st. 2. Zakona o mirovinskom osiguranju, sukladno kojem tužitelju pripada pravo na naknadu stvarne štete koja obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuje iz mirovinskog osiguranja tj. ovdje priznatog prava na invalidsku mirovinu u punoj svoti dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira je li tužiteljev osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na starosnu mirovinu te slijedom toga ova odredba čl. 41, Zakona o izmjenama i dopunama, Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18) jest kasniji propis koji derogira raniji, kao što je i poseban propis koji derogira opći, a u oba slučaja je raniji i opći propis upravo odredba čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima o prometu.

14. Stoga sud ocjenjuje da tužitelj za predmetno utuženo razdoblje ima pravo zahtijevati naknadu štete u ukupnoj svoti isplaćene invalidske mirovine svom osiguraniku Stjepanu Poldrugaču te u dvojbi između dva propisa tj. Zakona o mirovinskom osiguranju i Zakona o obveznim osiguranjima u prometu je sud primijenio odredbu čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama, Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18) te je tako utvrđena osnova tužbenog zahtjeva.

15. Računovodstvenim nalazom i mišljenjem od 25. svibnja 2026. je utvrđeno da je invalidska mirovina koju bi osiguranik tužitelja ostvario da je ista određena zbog ozljede na radu, na dan 01.01.1990. godine bi iznosila 3.447,60 dinara (HRD), a ostvarena invalidska mirovina na dan 01.01.1990. godine je iznosila 3.143,40 dinara/HRD (Rješenje HZMO od 28.03.1990. godine). te s obzirom da bi se

potencijalna invalidska mirovina usklađivala po istim postocima kao i ostvarena mirovina, potencijalna mirovina će u cijelom razdoblju biti veća od ostvarene mirovine dočim za razdoblje od 01.10.2022. do 30.09.2025. godine isplaćena je mirovina u ukupnom iznosu od 25.876,11 EUR, dok bi potencijalna invalidska mirovina za isto razdoblje iznosila ukupno 28.283,34 EUR i konačno u razdoblju od 01.10.2022. do 30.09.2025. godine potencijalna invalidska mirovina kao posljedica ozljede na radu, veća je od ostvarene mirovine, odnosno ostvarena mirovina je manja od potencijalne invalidske mirovine utvrđene kao posljedica ozljede na radu, koji nalaza i mišljenje sud prihvaća kao stručno i obrazloženo, zasnovano na bitnim ispravama,no neodlučno uzevši u obzir navedene zakonske odredbe na osnovi kojih tužitelj ima pravo na naknadu štete u ukupnoj svoti isplaćenih davanja na ime ove invalidske mirovine svom osiguraniku i to 50% zbog ozljede izvan rada tj predmetne prometne nezgode.

16. Glede uzročnoposljedične sveze, ona se predmnijeva sukladno odredbi čl. 1063. Zakona o obveznim odnosima, a tuženik nije dokazao suprotno.

17. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tužitelj ju je dokazao sukladno odredbi čl.5. i čl.104. te čl. 141.st.1. i čl.145. st.2. točka 1. Zakona o mirovinskom osiguranju te ovaj obračun primjenom odredbe čl.159. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09-110/21), u svezi s odredbom čl. 230. st.1. Zakona o parničnom postupku predstavlja javnu ispravu, a tuženi je može osporavati po odredbi čl.230.st.3. Zakona o parničnom postupku, ali nije predložio dokaze o tomu te sud nema razloga posumnjati i postupati po odredbi čl.230.st.4. Zakona o parničnom postupku (Rev-x 1277/15-2, Rev-x 456/14-2, Rev-x 827/15-2, Rev-x 1000/12-2, Revt 139/16-2), pa je utvrđeno uvidom u tužiteljevu potvrdu od 25. rujna 2025. godine da je tužitelj isplatio svom osiguraniku invalidske mirovine u utuženom razdoblju u ukupnoj svoti od 25.876,11eura, dočim je uvidom u tužiteljevo rješenje od28. ožujka 1990. godine broj In-625434 priznao svom osiguraniku pravo na invalidsku mirovinu i to zbog ozljede izvan rada tj posljedica predmetne prometne nezgode 25. siječnja 1986. godine 50% te preostalih 50%zbog bolesti pa stoga zahtijeva tu polovicu ili 12.938,06 eura, koliko je i dosuđeno.

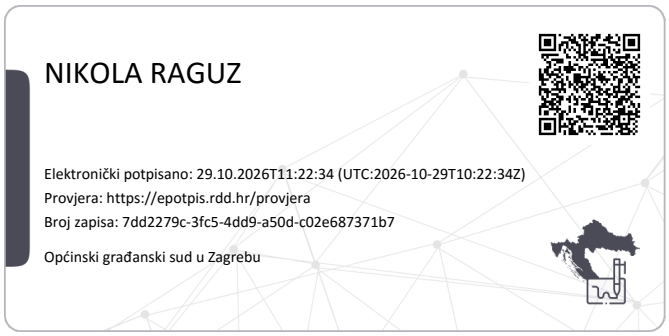
18. Točno je da je presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev 1437/2021-2 od 5. siječnja 2022. godine navedeno suprotno o značenju ove potvrde. No, upravo zato jer je tužitelj javna ustanova po odredbi čl. 141, st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju te ima javne ovlasti po odredbi čl. 145, st. 1. istog Zakona u ostvarivanju prava iz tog propisa pa tako i na naknadu štete, to ovaj sud ostaje kod ocjene da je tužiteljeva potvrda o visini isplaćene invalidske mirovine svom osiguraniku kao službena isprava jest upravo javna isprava, budući tužitelj kao javna ustanova jest ovlašten i smije jedino izdati potvrdu izdatcima za ova mirovinska prava koji su zaista učinjeni, a nema dokaza da bi tužitelj netočno naveo te podatke u predmetnoj ispravi niti pak sa svoje strane tuženik dokazuje da bi visina tužbenog zahtjeva bila drugačija.

19. U odnosu na zatezne kamate, primjenom odredbe čl. 165. st. 3 Zakona o mirovinskom osiguranju, tužitelj ni ne navodi niti dokazuje da je uputio odštetni zahtjev pa kako tužitelj zahtjeva zatezne kamate od 29. rujna 2025. to mu je i dosuđeno, primjenom odredbe čl. 1103. Zakona o obveznim odnosima.

20. Stopa zateznih kamata je određena sukladno odredbi čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima uz uvećanje od tri postotna boda, jer nije riječ o trgovačkom ugovoru.

U Zagrebu, dana 30. listopada 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:
- tužitelju
- tuženiku

Broj zapisa: **9-3088f-214d8**

Kontrolni broj: **087f3-cafaf-d9247**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.